

საქართველოს კულტურის

საქართველო

Nº 138 (158)

სამართლი, 16 ივნისი, 1991

ଅମ୍ବଳ 10 ଶୁଣିଲେଖନ

აზერბაიჯანის რესპუბლიკის პრეზიდენტის გაცრიცხვის ა. მათაძირებელი

პატივცხვაულო ბატონი აიაბ! როგორც ცნობილია, ბელოქა-
რს, კარისა და ზაქათლის არა-
ნებში კომპაქტურად ცხოვრო-
ენ აზერბაიჯანის ქართული ერ-
ავნების მოქალაქეები. ჩვენი
ვეუნის ფარგლებშიც ათასობით
შერბაიჯანელი ცხოვრობს. ჩვენი
ალხებს შორის ურთიერთობის
ზალი დონე გვინერგავს იმედს;
ორმ ორი სუვერენული სახელ-
წიფოს ხელმძღვანელები ერთ-
აბლივი ქალისხმევით ყველაფ-
რს ილონებენ, ოთა მიქსიმალ-
ირალ ხელშემწყობი პირობები
ევუქმნათ საქართველოში აზე-
რბაიჯანელთა და აზერბაიჯანში
ართველთა კულტურული ავტო-
რიმისის უზრუნველყოფას.
ვფიქრობთ, რომ ისტორიული
მგლების ჩესტავრაცია, ეროვნ-
ული სკოლების განსწა გაზეთე-
ის დაარსება, მშობლიურ ენა-
ებ რადიო და ტელეპროგრამებ-
ის გადაცემა, კინოფილმების და-
კამოქმედებითი კოლექტივების

ԱՐԺՈՎԻՆԵՐՆԵՐՆԵՐ

ԱՐԴՅՈՒՆԱԳՐԱԿԱՆ

საქართველოს რესპუბლიკი
პრეზიდენტმა ზეიად გამსახულ
უკაბ მიიღო საქართველოში რე
პუბლიკის დიზაინერთა კავშირ
ს მოწვევით მყოფი ფინან
ტოტალ-მარკ რიჩის "ჭირმომად
ერლები.

ეს ფინან — ერთ-ერთი უდი-
ფესი მსოფლიოში, რომლის წლი-
ური შემოსავალი დაახლოებით
40 მილიარდ ლოდარს შეაღენს
უკვეტს სოციალური და ეკონო-
მიკური განვითარების მნიშვნე-
ლოვან საკითხებს, აქვს საწარმო
ბი ამერიკის შეერთებულ შტა-
ტებში, ინგლისში, შეერცარიაში
აფრიკანგეთში, მსოფლიოს სხვ
სხვადასხვადში. იგი ძირითადად ეწევ
ავთობის, მისი კონცენტრაციები
მინერალების, ლითონების დ
ა. შ. დამუშავებას.

შენვერაზე ამ ფინანშის მთავა-
რი ჭირმომადებელის მოაღვილ
ებ, საბჭოთა კავშირში ფინან-
სამინისტრი პროცესუალის ხელმ
ილუანული სტილ ჰელმინში, შევ-
იცარია-სიცირანგეთის ერთობლივ
საწარმოს „ტოტალ-მარკ რიჩის
დიზაინერისა რაი პორტერმა დ
სხვებმა. ჩვენი რესპუბლიკის პრე-
ზიდენტს გააცნეს ფინანშის საქმი
ანობა, მისი განზრახვა დამყარ
ონ და გააფრაოთოონ საქმიანი დ
პარტნიორული კავშირულთიერთ
ობა საწარმოველოსთან.

საქმიანი საუბრის დროს მო-
ხიდანი იმის დამატება. რომ თი

„პედიკოლი ვარ, რომ ვემსახურები ჩვეს რეზე
სამართლოს—საქართველოს ფა ისრამდა“

საქართველოში სტუმრობა
არის მსრულის მოქალაქე, საქართველოს სიპრეზიდენტო პრეს
ამსახურის საერთაშორისო წარ
მომადგენელი, დოქტორი ესაკი
ვოლეტერინი. 15 ივლისს რესპუბ
ლიკის რაზიონში გაცასცა ინტერ
ენტერაცია უზრუნველისტი მისი
ახერაძემ ჩამოართვი სტუმრის:
— გაიხსენეთ წარსული, რეზე
ნი ურთიერთობა ბატონ ჰეიდ
გაშახურდიასთან...
— ბატონ ზურაბ გამსახურდი
ს ერცობ 1976 წლითან. მანამ
დე მე უა ჩემი ძმა მარტონი ვი
ცოდნდით სამჭიდო კავშირიდა
თავისუფალი ერიგრაციისათვის
ჩერენ დავამყარეთ საჭირო კონტა
ქტები ამერიკის, ისრაელის, საფ
რანგეთის, ინგლისის და სხვა ქვე
ქუნების აღამინის უფლებები
დამცველებთან. ერთხელ, 197
წელს, როგორც ინგლისიდან ჩა
მოვიდნენ სტუმრები, გვითხრე
თბილისში ცხოვრობს პიროვნე
ბა — ზეიჯლ გამსახურდია, რო
ლითაც დაწრებულესებული არია
დაშავლეთის აღამინის უფლებე
ბის დამცველთა სხვადასხვა ჭავ
ფები. მათ გვთხოვთ, გაგვაცნ
მათვის ეს პიროვნება. ჩვენ
ი თქმი უნდა, ვიცოდით, ვი
ციყო ბატონი ზეიალი, სად ცხოვ
რობდა, წაყითხული გვერდა მა
მამისძის წიგნები. ამიტომაც ინგ
ლისებთან ერთად პირდაპირ გა
უფრთხილებლად ვესტუმრეთ თა

სამართლო: ყველამ აკტით აღვაფალოთ

ଶୀଘ୍ରତାଣ୍ଡି ଏତାସି ସଂଶୋଭିତ୍ତିକାଳେ
ବିଲାଙ୍ଘନ . ଶ୍ରୀପଟ୍ଟାନ୍ତେ ମଧ୍ୟରେଇବାରି
ଶ୍ଵେତପଦାର୍ଥ . ଦାନୀକାଳୀନୀରୁହୁଳ . ଶାଶ୍ଵତାନ୍ତେ
ବିଲାଙ୍ଘନ ପରିପ୍ରେକ୍ଷଣ କରିବାକୁମାତ୍ରାକାରୀ . ଏବଂ ଏହାର
ଶ୍ଵେତପଦାର୍ଥ , ଶ୍ରୀପଟ୍ଟାନ୍ତେ ଚିତ୍ରରୀତିରେ , ମାତ୍ରାକାରୀ
ଏହାର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଶ୍ରୀପଟ୍ଟାନ୍ତେ ପଦାମିନ୍ଦରରେ
କାମକାଳୀନୀରୁହୁଳ ମଧ୍ୟରେଇବାରିକାରିତାରେ କାମକାଳୀନୀରୁହୁଳ
ଶ୍ରୀପଟ୍ଟାନ୍ତେ ଶ୍ରୀପଟ୍ଟାନ୍ତେ , ନାନ୍ଦୀଗାନ୍ଧାରି
ଲକ୍ଷ୍ମିଗର୍ଭରୁହୁଳ ପାଦଲ୍ଲେପଥିକାରୀ ଶ୍ରୀପଟ୍ଟାନ୍ତେ
ପଦାମିନ୍ଦରରେ କାମକାଳୀନୀରୁହୁଳ ଏହାର ଶ୍ରୀପଟ୍ଟାନ୍ତେ
କାମକାଳୀନୀରୁହୁଳ . ପାଦଲ୍ଲେପଥିକାରୀ ଶ୍ରୀପଟ୍ଟାନ୍ତେ
ଦାନୀକାଳୀନୀରୁହୁଳ ଏହାର ଶ୍ରୀପଟ୍ଟାନ୍ତେ କାମକାଳୀନୀରୁହୁଳ

ათებულში, მუშაბაში, ლექა
ში, ალდგენა — ქახის პირ
ქართულ გიმნაზიას... ადგილ
რივი მცხოვრებლები თხოუ
ბენ გაიხსნას მოსე ჯანაშვილ
სახელობის მუზეუმი, სოფელ
ხინგილოში კი სამუსიკო სკო
სასურველი იქნება, ხელი ირ
უშალონ საქართველოს უმაღ
სი განათლების სამინისტრ
და მეცნიერებათა იკადემიის
რმომადგენლებს აღნიშნული
იონების ქართველ მოსახლე
სთან თავისუფალ ურთიერ
ბაში. ქალაქ ქახში მიზანშე
ნილი იქნება ქართული დამ
კიდებელი განეთის დაარს
ზაქათლის რაიონულ გაზე
ქი ერთი გვერდის გამოყ
ძუსულმანი ქართველებისთ
არ შეშვენით ადგილობრივ
ლისუფალთ ეკლესიის მსახუ
შევიწოდებაც. სოფელ ილა
ურის მცხოვრებლები მიაჟყ
ბენ ყურადღებას. მოქმედი
კომბინატის ეკოლოგიურ სა

საქართველოს რესატების არაზღაცნის

პრიქანის ულევა

რ. პ. გორიაძის ხულოს რაიონის პრეზენტაზ
დანიშვნის შესახებ

დაიციზოს რევაზ ალექსანდრეს ძე ქონიაძე ხულოს რაიონის
პრეზენტაზ.

საქართველოს რესპუბლიკის პრეზიდენტის
ზეიმად გამსაჯურების.

თბილისი. 1991 წლის 15 ივნისი.

საქართველოს რესატების არაზღაცნის

პრიქანის ულევა

ვ. ი. ინასარიძის ახალქალაკის რაიონის
პრეზენტაზ დანიშვნის შესახებ

დაიციზოს ვლადიმერ იორდანის ძე ინასარიძე აზოლევალაქის რ.
იონის პრეზენტაზ.

საქართველოს რესპუბლიკის პრეზიდენტის
ზეიმად გამსაჯურების.

თბილისი. 1991 წლის 15 ივნისი.

© 2023 by The McGraw-Hill Companies, Inc.

ବୋଲିନ୍ କାହାର ପାଇଁ କାହାର ମାତ୍ରା କାହାର ଦ୍ୱାରା ଏବଂ କାହାର ଦ୍ୱାରା

ლი ჰელსინკის ჭგუფის დოკუმენტები სხვადასხვა ენებზე კრისტენები მთელ მსოფლიოში. ეს პერიოდში დავამყარეთ კონტაქტები ამერიკის სენატთან, მაგალითად, მე მოსკოვში ორჯერ შევხვდი სენატორ დენის დეკონის, რომელიც ეტრიურად მონაწილეობდა ამერიკის ჰელსინკის გორბაობის დასამკვიდროებლად. სხვათა შორის, იგი მე შემოდგრაზე ჩამოვა საქართველოში და დიდი იმედი მაქვს, რომ აქტიურად დაეზრდა საქართველოს. რომ მისი დამოუკიდებლობა სცნოს ამერიკის შეერთებულმა შტატებმა.

მაშინდელი ხელისუფლება სასტიკად გაუსწორდა საქართველოს ჰელსინკის ჭგუფის წევრებს, რაც თავისთავად მიუთითებს, რომ ჭგუფი ძალზე ეცვერიანად მოქმედებდა.

1986 წელს სენატორ კენედის პირადი თხოვნით გატონდა გორბაჩივმა ნება დართო ჩვენს ოჯახს დაეტოვებინა საბჭოთა კავშირი. ხუთი წელიწადია, რაც ისრაელში კუთხით მიმდინარებოდა.

1990 წელს პირველად ჩამოვედი საქართველოში. ზეიად გამსახურდიასთან და მერაბ კომსტავასთან საქმიანი ურთიერთობა მქონდა.

შეორენ ჩამოვედი წლეულს, ბატონ ზეიად გამსახურდიას პრეზიდენტად არჩევის შემდეგ. მე დავინიშნე საქართველოს სამრე-

ზიონისტობის პრესსამსახურის საერთომომართვის წარმომადგენლად. ბლანიერი ვიზი იმით, რომ ვემსახურები ჩემს ორივე სამშობლოს საქართველოს და ისრაელს.

სამწუხაროზ, ზოგიერთი მას ბრივი ინფორმაციის საშუალების არა მარტო საკავშირო, არ მერ დასავლეთისაც) გამიზნულებინფორმაციის მიმართავენ ლაფს ასზომენ საქართველოს მისი პრეზიდენტის სახელს.

ჩემს თანამდებობაზე მთავროვალებრივ მიმართი უარყოდა გამოამეარავება იმ ცილისწმებისა, რომელიც პრესაში ხდია. ჩემი შესაძლებლობის ფარლებში, გავძართავ პოლემიკულავამტკიცებ, რომ საქართველოს რესპუბლიკა იბრძვის დამუკიდებლობისათვის, მისი პრეიდენტი ზეიად გამსახურდია. არ გაწულგა ჰელსინკის მოძრაობის პრინციპებს, არამედ ისრაელებს ისტორიულ საქმეს დემორატიული, თავისუფალი საქართველოს დამკვიდრებისათვის.

დღევანდელ საქართველო უკეთა აღამიანის. მიუხედავად ერვნებისა, აქვს ის უფლებელობებითაც სარგებლობენ სადემოკრატიულ ქვეყნებში.

କାନ୍ତିରେ ପାଦମୁଖରେ ପାଦମୁଖରେ ପାଦମୁଖରେ
ପାଦମୁଖରେ ପାଦମୁଖରେ ପାଦମୁଖରେ ପାଦମୁଖରେ
ପାଦମୁଖରେ ପାଦମୁଖରେ ପାଦମୁଖରେ ପାଦମୁଖରେ
ପାଦମୁଖରେ ପାଦମୁଖରେ ପାଦମୁଖରେ ପାଦମୁଖରେ
ପାଦମୁଖରେ ପାଦମୁଖରେ ପାଦମୁଖରେ ପାଦମୁଖରେ

ପ୍ରକାଶକାଳୀନ

რეთა გიცდან ლისაკენ მიმა-
ვის გზას ჩეხ ასფალტზე შუაში
ავტობული თეთრი ზოლი გა-
დევს ამჟამად. ასე მონიშვნა მო-
ათხა აქ ავტოტრანსპორტის ინ-
ტენსიურა მოძრაობამ. მიწისძვრ-
ათ დაზარალებული რაჭისკენ მე-
ამე თვეა განუწყვეტლივ შეიღი-
ება ხე-ტყით, ჩვინის არმატურ-
ათ, ავტოით, ცემენტით, ბლოკით
და სხვა სამშენებლო მასალით და-
რასავს სატვირთო მანქანები, ზო-
გვერ ზედმეტად გადატვირთულიც,
კვლავ მოგუგუნებენ დიდრონი ამ-
ზე და ბულტოზერები და მაინც
მაშინელი სტიქიით ისეა იავარ-
ქმნილი აქაური დაბები და სოფ-
ლები, ყველას როდი უხერხდება
ჭერჭერობით მიშველება და იღ-
დგენა, ყველას როდი ჰყოფნის
საშენი მასალა, არც სპეციალისტი
მშეცებელი...

ამგვარი დამანგრეველი სტიქი-
ური უბედულება არ აბსოლუტ არ ში-
შა-წყალს, კარვებში შეზიზულ
ადამიანებს ჭერაც აუ სიზმარში
ჰგონიათ თავი. თვითმხილველი
ჰყვებიან: სასტიკად იგუგუნებუ-
ლი მთა-ბარი თორმივით ტრიალე-
ბდე. სახლები იქეთ-იქით ცურავ-
დნენ, ჩანაც ბურთივით ხტოდნენ,
ხეები წვებოდნენ და დგებოდნენ,
ტოტებს მიწის ურტყამდნენ. გზაზე
ასდალტი ზღვის ტალღებივით
ლელავდა, ადიოდა და ჩადიოდა...

ჩემი სოფლელები, წესელები
იგონებენ: საფურის მალალი ქე-
დი უზარმაზარი მთვრალი დევჭა-
ცივით ტორტმანებდა, წამისწამ ხან
წინ გადმოქანდებოდა, ხან უკან
იხევდა, რიონის გალმიდან გამო-
ლმა მოიწევდა სოფელზე გადმო-
სამორბად. საფურის ქედს და სამ-
თისთან ჩიკვაიძეების გორას რამ-
დენიმ ადგილას კირქვოვანი
კლდე დიდზე ჩამოწყდა, მისი
თეთრი ბული წესისა და მუხლის
სახლების ნგრევის მტვერს მიემა-
ტა და ქვეყნიერება ჩასისფერ ბუ-
ლუსში გაეხვია, იმ თვალგაუვალ
ჭანუში მზეც დაიკარგა. კონტჩე
ძლვაზ „მინდაცისეს“ ერთი გრ-
ძოლ-კვლელი რომ მოწყდა, ჰაერ-
ში გაფრენილი, ლუხუნის გაღმა
ლეცა, კივილაძეების სახლთან.
გვეგონა, ყველაზი ცოცხლად და-
ვინარებოდით, სოფელშიც მცდე

არ გაუნელდა, ახლა მი-
ნა კვლავ ირყევა და ემუქრება
უწინდებურად.

აი, ასე, კვლავ დიდია საყოველ-
თაო ტკივილი და ამ ტკივილს
სათანალო მკურნალობა სჭირე-
ბა.

მე ასეთი ნგრევა მხოლოდ
ჩოჩინჩხალქცეულ სტალინგრადში
მინახავს. ომი ზემოდან ანგრევს
ქვეყანას, მიწისძვრა — ქვემო-
დან. ზემოხდან წამოსულ რისხვის
ჩამენაირად მოარიდებ თავს, მი-
წისგულიდან აზავთებულს სად გა-
ესცივი? იგი კიდევაც რომ იწი-
ნაწიარმეტყველო რამენირად,
დიდი-დიდი, შენ განერილო სახლს,
მაგრამ თვითონ სახლს ხომ ვერ
დაიცავ?

ბუნების სტიქია უგუნურზე
უგუნურია, უზარმაზარ დანაშა-
ულს სჩადის მრავალგვარი უბე-
დურების მოტანით, მაგრამ ის ის-
ეთი დამნაშავეა, რომლის დასჯაც
არავითარი დაწერილი თუ დაუწე-
რელი კანონით არ ხერხდება და
არც ვინმეს ხელეწიფება. იგი ყო-
ველგვარი დასჯისაგან თავისუფ-
ალი დამნაშავეა. ერთადერთი, რი-
თაც უბედურებაში ჩავარდნილს
შეუძლია სტიქის გაბოროტება
დასჯოს, ეს მის ქედუხელობას
ძალუს, სტიქის ულმერთოდ
ჩადენილი დანაშაულის გამოსწო-
რება ადამიანის გულმხნეობას,
მისსავი ძალისხმევას შეუძლია
მხოლოდ. ადამიანი სტიქის ულ-
მერთობაში მალა უნდა დად-
გეს თავისი სულდიდობით და ასე
დაუმტკიცოს მას. რომ ადამიანის
დამარცხება არაფერს შეუძლია.
ოლონდ ეს გონივრული უნდა
მოხდეს.

ნდეს, ვერაფერს იყიდი. ერთი სა-
სურსათო ჭიხურიც კი არ გვიდ-
გას სოფელში. პურის საცხობი
დაინგრა ამბროლაურში, ავერ,
წესშიც მიწასთანა გამწორებუ-
ლი. კარგი ხანია პურის სამოვ-
ნელიც ხან სად დავრბივართ, ხან
საბა. პირველ რიგში ამაზე უნდა
ეზრუნათ კი დაწერის ეს გაზეთ-
ში, მარა, მარტო დაწერა შველის
საქმეს?

— სოფელში ბევრი სახლი
მთლიანად არის დასანგრევი და
ხელახლა ასაშენებელი. ჭერჭერ-
ობით ეს საქმე, კანტი-კუნტად კე-
თლება, ზამთარი კი არც ისე შო-
რსაა. რომ აცივდება, კარავში
და ხულაში ველარ იცხოვრებ. და-
სასანგრევი სახლის დანგრევიც
კირს. აი, სპეციალური ხარაწო-
ბი რომ იყოს, რომელსაც მიუდ-
გამ სახლს და სახურავილან და-
იწყებ დაშლას, კარგი იქნებოდა,
უსაფრთხო, მაგრამ სადაც ასეთი
ხარაწობი!

ბევრი ამბობს: შეგვიფასეთ, რა
ლირს ამა თუ იმ სახლის დანგრე-
ვა და ხელახლად აშენება, მო-
გვიცით მასალა და ჩენ თვით-
ონ მოვუმლით, ვიშვით ხელოს-
ნებს და ალვალგენთ დანგრეულს,
თანაც მალე, თორემ თუ მშენე-
ბლობა გავაჭიანურეთ, გავწი-გა-
მოვწიეთ დაპირებებით, ზარალს
ზარალი მიემატებაო. მშენებლო-
ბის გამგებელნი ამაზე როდი ყა-
ბულდებიან.

— ე. წ. „პრარაბები“ იცვლე-
ბიან ხოლმე და ველარ ვიგებთ,
ამა თუ იმ უბაზე ვინ არის პა-
სუხისმგებელი...

მშენებლობის ერთ მუარმოებ-
ელს, მაგალითად, რამინ ფიტიას
აქებენ. მეორეს უნიათოდ მიიჩნე-
ვან, მის უუნარობას ემდურიან...

მალაზია... საკრებულო კარავში
შენიშნული... მოკვდა, ნამდვილა
მოკვდა უკვი ჩვენი სოფელი, გ
სვენებალა აკლია — ამბობს მი-
ვანი.

— ნუ ვიტყვით ასე, მეზობლე
ბო! ხომ იყო დრო, არაფერი
არ გაგვაჩნდა, მაგრამ ჩვენი მი-
ძველი სოფელი ცხოვრობდა. უ-
ომ სასოწარევეთილება ის ტკ
ვილია, რომელიც სიცოცხლე
აძაბუნებს ხოლმე, ხელ-ფეხს უ-
ორკავს და წინ სელას არ ანე
ებს, არასდროს ეხმარება ცხოვრ
ბისეული ხერგების გადალაზეა
უპირველეს კოვლისა, ეს სურ
ის დამთრგუნველი ტკივილი უ-
და მოვირჩინოთ, სულით არ და-
ვეცეთ! ხვალის იმედი არ დავკა-
გოთ! ყველაზე მეტი სიყოჩა
ახლა გვმართებს, რომ არავ
დაგვძრახოს, ეს კოველნაირ
ჭირთამძლეობით განთქმული ჩ
ჭველები დაძაბუნებულან
იმედმოშლილი სიკვდილამ
დახოცილანო.

ამის შესსენება თქვენთვი-
ეგება საჭირო არ იყოს, მაგ-
რა მინც!

მიწისძვრისას მზე ბურუს
დაიკარგა, მაგრამ ოციოდე წ
თში ისევ გამოჩნდა. დახედა
ნგრეულ ჭვეულას და ნალვლი
ად ჩაესვენა. მართალია, მზე
ლაც რომ ამოდის, ჭერჭერობ
ისევ დანგრეულ სოფლებს ხე
ივს რაჭაშიც და რაჭის მთე
გადალმაც, მაგრამ ჩვეულებრ
მიდის-მოდის თავის მარადიუ-
სიცოცხლის გზაზე. მზემ წუწ
ნი არ იცის. დაე, ეს მზე იყ
ჩვენი იმედის მომცემი!

ზოგჯერ ნგრევა აღორძინე
საბაბია. ეგება მიწისძვრამ ა
ორძინოს ჩვენი ლამაზი კუთ

ԲՅԱԿՈ ԿԹՎԱԾՈ ՁԹՅՅԵԿ

ნათეუამია, ჭირთა თქმა ლხინი-
ო. ყოველ დღეს თავისი ჭირ-ვა-
რაბი სდევს, თავისი საზრუნავი
და დაზიანებული ადამიანები
აჩლა თავიანთ კაეშანს ერთშენეთს
უზიარებენ. მაინც რას ჩივიან
ამჟამად?

— გვიგზავნიან ტანსაცმელს
და თეთრეულს. ჯერ ერთი, ამის
გაჭირვება არ დაგვდგომია, და,
მეორეც, ამან უკმაყოფილება
მეტი დაბადა, რადგან მავანი
ბევრს დახარბდა, ხოლო ზოგს
სულაც არ არგუნეს.

— რამდენიმე მანქანით მოგვ-
იყენეს ყუთები. გავხსენით და...
შიგ მხოლოდ ბავშვების სათამა-
შოები აღმოჩნდა. ამ ფუფუნები-
სათვის გვცალია იხლა აქაურებს?
მით უმეტეს, როცა ბავშვთა უმ-
რავლესობა რაჭილან გავხიზნეთ?

— თუ ქველმოქმედებაა და
დახმარებაა, ისეთი რამ უნდა გა-
მოგვიგზავნონ, რაც სასწრაფოდ
დღესდღეობით გვპირდება ნამ-
დვილად, კერძოდ, საშენი მასა-
ლა: ცემენტი, რკინა, ბლოკი, აგ-
რული ხარტია.

— ჩვენ ან ფულის გასაკეთებ-
ლად როდი ჩამოვედით, — ამ-
ბობს ერთი მშენებელი, — გაჭ-
ირვებულ ხალხს გვინდა დავეხ-
მაროთ. არადა, ჩამოდიან ე. წ.
ბრიგადები და იშყებენ ვაკრობას:
ამდენი და ამდენი გვინდა სახლის
დანგრევაში (ყველა როდი ბე-
დაც ამას), ამდენი და ამდენი
თითოეული ბლოკის დადებაშით.
ერთ ჭგულს ვკითხე, სადაურები
ხართ-მეთქი? ჭიათურლებით. ჭია-
თურა თვითონაა დანგრეულა-საშ-
ენებელი, იქ მუშახელი წამალი-
ვით ჭირდებათ, ისინი კი აქ მო-
ბრძანებულან ფულის გასაკეთებ-
ლად, სხვათა უბრუნებაზე ხე-
ლის მოსათბობად. გავყარე, მაგ-
რამ, ვიცი, ისინი საჭმე სხვაგან
მაინც იშოვნიან ფულის მოსახვე-
ები საქმეს. ნამუსგარეცხილ, ან-
გარებიან ხალხს რა გამოლევს
ქვეყანაზე!...

— თბილისიდან რაჭისკენ მი-
მავალი ავტობუსების რეისები
იშლება ხოლმე, ხალხი ვერ მიღ-
ის დანგრეული სახლის მისახე-
დალ... კერძო მანქარები კი იმ-
შიშმა კი არ დასცალოს იგი,
რავლოს მისი მკვიდრნი, აქ
ან წასულნიც დააბრუნოს ში
აი, ვხედავ: ქალები დანგრ
ლი სახლის გვერდით მურ
ხარშავენ, მიხარია, ეს ხომ ხვ
ინდელ დღეზე ზრუნვაა. ვწერ
ვენასს წიამლობენ. მიხარია,
როველზე ზრუნვაა...

არც იუმორის გრძნობა და
რგავთ გავირვებულ რაჭელე

— ქვე ბევრი ვიძახეთ, მი
დოთ რაჭას, მივხედოთ რაჭ
და... სხვამ არავინ მოგვხ
მხოლოდ მიშისძვრამ მოგვაე
ეს კი არ გვითქვამს ჩვენს

— ქვე ისე შემოგვეჩივა
ისძვრა, ისე მოგვიხშირდა,
მო ბატონო, თუ იკვანში ჩიტ
ილი ჩვილივთ არ ვირწევი, ა
მეძინება, კაცო! — ამბობს
ცხრუთელი კაცი.

ბოლოს გივი მელაშვილის
ულლეს, ვენერასაც მოგუსმინ

— ვენახიდან დალლილი მო-
დი. ჩემს რძალს, ინგას, ეზ
პატარა გიორგი ეჭირა. წამი
პოტინა, შენ ამიუვანეო.

სულო ცოდვილო და, იმასაც
ამბობენ, რომ საშენი მასალა ყო-
ველთვის თავისი დანიშნულები-
სამებრ არ შიდის ადგილზე, აქა-
იშ „ლევად“ საღდებაო. მავანი
და მავანი გულმრული სხევბის
უბედურებაზე ითბობს ზელს უნა-
შუსოდ... ამიტომ ჯობია, ვინც
ქველმოქმედებას აპირებს, და-
ხმარება გაუწიოს კონკრეტულ-
ად თვიჯუონ დაზარალებულს. ყო-
ველგვარი მასალის დღევანდელი
დეფიციტის დროს კონკრეტულ-
ად უნდა ვიცოდეთ, ვისთვის რას
ვიძეტებთ, ვინ ვის ეხმარება რე-
ალურად...

ად სანდრო მელაშვილს მიუტან-
ეს სამშენებლო ბლოკი, რამდენს
მოვარდო ხელი მიმდინარეობის
დროს ითხოვეს... ხუთუ ეს გაიცე-
ცირ უნდა მოწესრიგდეს? ერთი
ერთი სიტყვით, გაღიაუდებელი
საჭირობოტო პრობლემების ჩა-
მოთვლა ძალიან შორს წაგვიყვა-
ნს. მიწისძვრისაგან დაზარალე-
ბულ სოფლებს კვლავ და კვლავ
ძალიან უჭირს.

— ეს, ამაზონის ჭუნგლებში
რომ პირველყოფილი ადამიანები
ცხოვრობდნენ, იმ ყოფაში ჩავ-
ცვივდით! — ამბობს ჩემი კარის
მეზობელი გურამ კირესელიძე.

რაჭის უძველესი ცენტრია სო-
ფელი წესი, თამარ მეფის მამო-
ბილის, ერისთავთ ერისთავის კა-
ხაბერის საბრძანისი.

ზული და თვალი ერთნაირად
გეტკინებათ, ახლა ამ სოფელს რომ
ნახავთ... თოლია ტევითო თა ას-

მოაკეთდა ცელი, ცემოქვეცუვად და
გულმოსულმა წამოიძახა: შიგ ცე-
შენტის ნძახიც ირ ურევია. ყო-
ვლად უვარგისია, ვინც მოიტანა,
ისევ იმან მომაშოროს და სადაც
უნდა გადაყიდოს. დახმარების
მაგივრად ახლა იმ უვარგისი მა-
სალის გადაყრა გაუხდა სალავი-
დარაბოდ.

ზოგჯერ მუშახელი არის და
მასალა არაა. ორივე ნერვიულ-
ობს, ვინც უქმად სცდება და
ვისაც სახლი უნდა აუშენონ თუ
გაუმაგრონ მაშინ, როცა თბილ-
ისში ლოჭომანიაა, ცისქვეშ დარ-
ჩენილ ადამიანებს რეინა აკლიათ
დაბზარული კედლების ჩარჩოებ-
ში ჩასასმელად და სალტევების
მოსაჭერად, რომ სახლებში უშ-
იშრად შევიდნენ.

სახლების ნგრევის კატეგორი-
ების განსაზღვრაც ყოველთვის
სამართლიანად როდი მოხდა, არც
დახმარების ფული ნაწილდება
ხოლმე სწორად: ერთსა და იმავე
მდგრადულებაში მყოფ ოჯახს
ერთს რამდენჯერმე დაეხმარნენ,
მეორეს — ირც ერთხელ.

ახლა სურსათი საღრა ალარ
ჰირს, ამ კი უფრო მეტად.

— ჩემ გამოგველია ეს ჩვენე-
ბური ლორუკა და ლობიუკი. არ-

ტკივილი ხან მუნჯივითაა, ხანაც
ყვირის ძარღვებმოშლილი: რა
ვქნათ, რა ვქნათ, რა ვქნათ?

კი, სხვები შეძლებისდაგვარად
გვეხმარებიან ამ საერთო გაკი-
რვების ფამს, მაგრამ მარტო სხვე-
ბის დახმარების იმედადაც ნუ
დავრჩებით, ჩვენებურებო! ახლა
სანახშოზე ჭრობის, ვიშვიშის და
წუშუნის დროც არ არის: ვინ,
ეს რა ღვთის რისხვა დაგვატყდა
თავს, ვაი, ეს რა შავ დღეში ჩა-
ვცვივდითო! გულზე ხელების
დაკრეფა და ასე ლოდინი: ვნახ-
ოთ, ხვალინდელი დღე რას მო-
გვიტანს, ხელს ვინ წამოგვაშველე-
ბსო. არავის გვარგია! როცა გაბ-
ზარულ კედლებს ვხედავთ, გულ-
საც ნუ გვიბზარავთ, ძმებო, დე-
ბო, ნათესავებო, მოყვრებო, მე-
ზობლებო! დანგრეული სახლების
შეხედვაც ნუ დაგვანგრევს სული-
ერად! შვილებს და შვილიშვი-
ლებს ნუ მოვუშლით მაშაპაპე-
ულ ფუძეს, ნუ დავუკარგავთ ჩვე-
ნი იდგილის დედის საცხოვრისს,
ყოველიც წმინდისაც რომ ვეძინოთ
დოეგრძელობისას!

— ემ, მოყვადა უკვე ჩვენი სო-
ფელი! ჩა ლამაზი, რა დღებული
კულტურის სახლი გვჭონდა, ახ-

ნი სადღა მაქვს-მეთქი, სიც
ლე, ალარ მინდოდა. მაგრამ
საშინელ ორომტრიალსა და
ში ერთი ჩვილი შვილიშ
ის აკვანი მე, მეჭირა, მეორე
ტარა შვილიშვილი — ჩემს
ლს, ორივე ბავშვი დამფრთ
ტიროდა ეტყობა, უბედუ
იმათაც იგრძნეს, უმწეოებია
როგორ შემეძლო, მათთვის მ
ლოტნა და როგორადაც
გამჭირვებოდა, პატარების
დარჩენაზე არ მეზრუნა! გა-
რჩით! მთავარია, შვილები
შვილიშვილები გადაგვირჩნე
უსაშველო უბედურების დ
ა, სახლი ხელახლა შენდებ
ასურეთში განიზნული შვილ
ლები მაღვე დაუბრუნდებიან
ვის კრას!

მე ამ უბრალო ნათქვამ
ვებში დავინახე მოელი
სათქმელი.

შემარიტად! ჩვენი შეი-
ვილებისათვის კვლავ უნდა
შენოთ დანგრეული ეს ულ-
ესი კუთხა — ასკა! გაგვიკ-
ები, მაგრამ უნდა ავაშენოდ
გზემ განახლებული რაჭა
და რწილას!

ლიტერატორ ჩყოს ჩვენი
ამინ!

6

